

[Freddy Madsen]

svagest stillede grupper i samfundet. Det var en af de skruer, som skiftende finansministre kunne dreje med henblik på at gavne den statsfinansielle situation. At det så ikke er lykkedes, fortæller blot noget om den dybtgående krise, som landet befinder sig i.

Det gik nøjagtig, som vi forudsagde. Skruen blev brugt. Statslige byrder blev – det må siges: ofte med snilde – lempet over på kommunerne. I stedet for den trods alt progressive statslige indkomstbeskatning kom jævne mennesker til at bære det tunge læs over den proportionale kommunale beskatning. Det burde måske også give anledning til eftertanke hos vore venner i SF, der i sin tid med brask og bram gik ind for bloktilskuddenes indførelse.

Se, nu er det jo klart, at de ansvarlige, og det er først og fremmest i socialdemokratiet, har gjort, hvad de kunne for at dække over de kendsgerninger, der viser, at vi har ret i vores opfattelse. Det fik vi et eksempel på så sent som ved behandlingen af finanslovsforslaget i december. Ved den lejlighed dokumenterede jeg med en række talmæssige oplysninger, hvordan staten i de sidste år har væltet byrder over på kommunerne. Det fik finansministeren, der normalt er overordentlig saglig, og som ved, hvad han taler om, til at gå noget fra koncepterne. Uden dokumentation bestred han mine synspunkter. Det tjener ham til ære, at han åbenbart selv var klar over svagheden i sin argumentation. Det fremgår af følgende citat fra hans tale – Folketingstidende 1978–79, 13. december 1978, sp. 4206:

»Jeg må også sige, at hr. Freddy Madsens beskrivelser i øvrigt af statens overvæltning af byrderne på kommunerne – jeg tror, udtrykket mishandling af kommunerne blev brugt – var en særdeles entydig beskrivelse og blev, så vidt jeg kunne fange det i farten, heller ikke på overbevisende måde illustreret af hr. Freddy Madsens talmateriale. Men det er vel også nærmest et emne, der hører hjemme i debatten i morgen og i overmorgen. Der håber jeg, at jeg kan komme tilbage og sige lidt om udviklingen i de kommunale budgetter, og så tror jeg også, at det vil være muligt at bibringe hr. Freddy Madsen et lidt andet indtryk end det, han går rundt med.«

Svaret kom ikke de følgende dage. Nu er begreberne »i morgen« eller »i overmorgen«

jo noget flydende, men nu næsten et halvt år efter står mine udsagn stadig ubestridt.

Jeg har senere fremført det samme standpunkt over for indenrigsministeren. Han har svaret i lige så luftige vendinger, og det forstår jeg da så godt. Påstanden om, at staten vælter byrder over på kommunerne, lader sig ikke gendrive, hverken i morgen eller i overmorgen eller for den sags skyld til næste jul. Hvorfor skal jeg gerne påvise.

For mig kommer det såmænd ikke overraskende, at ministre fra den såkaldt brede og stabile regering lidt nedladende negligerer synspunkter fra et lille, om end betydningsfuldt oppositionsparti. Værre er det, når Kommunernes Landsforening, der med rette betragtes som regeringens forlængede arm, og som er totalt domineret af regeringspartierne repræsentanter, på væsentlige områder bekræfter vore synspunkter. Det fremgår af et notat, som Kommunernes Landsforening den 7. december 1978 fremsendte til socialministeriet. Heri hedder det:

»Den økonomiske klemme, som kommunerne er kommet i, kan henføres til to hovedårsager. For det første regeringens direkte og indirekte inddragelse af kommunerne i den økonomiske politik, der har givet store økonomiske byrder for kommunerne. For det andet de generelle virkninger af den økonomiske krise, der har betydet stagnerende udskrivningsgrundlag og øgede sociale udgifter for kommunerne. Dertil kommer naturligvis den fortsatte udvikling i serviceniveauet. Augustforliget i 1977 betyder således en årlig belastning af de kommunale budgetter i 1978, 1979 og 1980 på ca. 1,2 mia kr. Dertil kommer 1979-loven om langtidsledige og SV-forliget, der yderligere har belastet kommunernes økonomi med 800–900 mill. kr.

Sammenlagt kan, hvad der svarer til knap 1,6 pct. på udskrivningsprocenten, henføres til kommunernes bidrag til regeringens økonomiske politik.«

Så vidt Kommunernes Landsforening. Hertil har jeg føjet de overførsler, der faktisk foregår til staten fra kommunerne gennem momsbetalingen og igennem sparede arbejdsløshedsunderstøttelser.

På den baggrund skal der sandelig mod til hos regeringen, hvis man nok en gang vil stå frem og påstå, at der ikke sker en overvæltning af byrderne på kommunerne. Som tidligere påvist er det især de store kommuner,